



Република Србија  
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД  
Рев2 1353/2015  
21.01.2016. године  
Београд

**У ИМЕ НАРОДА**

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Весне Поповић, председника већа, Божидара Вујичића и Лидије Ђукић, чланова већа, у парници тужиоца Н.А. из Љ., чији је пуномоћник Д.С., адвокат из В., против туженог Акционарског друштва Л. Љ. из Љ., ради поништаја решења, враћања на рад и исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3673/12 од 20.03.2015. године, у седници одржаној 21.01.2016. године, донео је

**ПРЕСУДУ**

**ОДБИЈА СЕ** као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3673/12 од 20.03.2015. године.

**Образложење**

Пресудом Основног суда у Ваљеву, Судска јединица у Љигу П1 1050/11 од 06.04.2012. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев за поништај решења директора туженог бр.1389 од 17.08.2011. године, којим је тужиоцу отказан Уговор о раду бр.1389 од 01.01.2009. године и престао му радни однос са 17.08.2011. године, те да се тужени обавезе да тужиоца врати на радно место формер-ливац II групе и призна му сва права из радног односа за време незаконитог удаљења са рада, да му исплати лични доходак, односно зараду која му припада по позитивним прописима и на основу Уговора о раду за период од 17.08.2011. године као дана престанка радног односа, па до дана повратка на посао као и друге новчане износе по основу рада, са затезном каматом на сваки појединачни месечни износ личног дохотка, односно другог новчаног примања, по стопи прописаној Законом о висини стопе затезне камате почев од њихове доспелости па до исплате, као и да у име и за рачун тужиоца плати надлежном Републичком фонду ПИО Београд, доприносе за пензијско и инвалидско осигурање на зараде тужиоца за означени период у висини која ће се обрачунати на прописану основицу, која буде на снази на дан уплате. Ставом другим изреке, одлучено је да свака страна сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3673/12 од 20.03.2015. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Ваљеву – Судска јединица у Љигу П1 1050/11 од

06.04.2012. године; ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка као неоснован.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужилац је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 399. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, број 125/04 и 111/09), на чију примену упућује члан 506. став 1. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, број 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код туженог на неодређено време и обављао је послове радног места формер – ливац II групе, на основу закљученог Уговора о раду бр.1389 од 01.01.2009. године. Решењем туженог бр.1389 од 17.08.2011. године, тужиоцу је отказан уговор о раду, због тога што је својом кривицом неоправдано изостао са рада 21.05.2011, 24.05.2011, 28.05.2011, 04.06.2011, 14.06.2011, 18.06.2011, 25.06.2011 и 02.07.2011. године, чиме је учинио повреду радне обавезе - неоправдано изостајање са рада пет радних дана са прекидима у току дванаест месеци или три радна дана непрекидно утврђено чланом 96. став 1. тачка 3. Појединачног колективног уговора туженог. Наредбама директора туженог, производним радницима је уведена прекореврени рад, рад дужи од редовног радног времена за један сат одређених дана, као и прерасподела за 23.04.2011. године (субота), због остварења задатих планова производње и поштовања рокова испоруке према купцима, а одређено је да ће прекореврени рад бити обрачунат и плаћен према Колективном уговору. Тужилац је неоправдано изостао са рада радних субота 21.05.2011, 28.05.2011, 04.06.2011, 18.06.2011, 25.06.2011 и 02.07.2011. године, као и радних дана у недељи 24.05.2011. и 14.06.2011. године, а тужени тужиоцу није одобрио одсуство са рада ових дана.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања правилно су нижестепени судови применили материјално право када су одбили тужбени захтев за поништај решења којим је тужиоцу отказан уговор о раду, захтев за враћање на рад и исплату новчаних износа по основу рада.

Одредбом члана 179. тачка 2. Закона о раду, прописано је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако за то постоји оправдани разлог који се односи на његово понашање и то ако запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе утврђену општим актом или уговором о раду, а чланом 53. став 1. истог закона, прописано је да на захтев послодавца, запослени је дужан да ради дуже од пуног радног времена у случају више силе, изненадног повећања обима посла и у другим случајевима када је неопходно да се у одређеном року заврши посао који није планиран (у даљем тексту: прекореврени рад), а према ставу 2. овог члана,

прековремени рад не може да траје дуже од осам часова недељно, нити дуже од четири часа дневно по запосленом.

Појединачни колективни уговор туженог у члану 96. став 1. тачка 3. прописује да се озбиљном повредом радне обавезе и дисциплине на раду која представља основ за отказ уговора о раду од стране послодавца, сматра, између осталог, неоправдано изостајање са рада пет радних дана са прекидима у току дванаест месеци или три радна дана непрекидно.

По оцени Врховног касационог суда, тужени је извршио повреду радне обавезе која образује отказни разлог прописан чланом 179. тачка 2. Закона о раду и чланом 96. став 1. тачка 3. Појединачног колективног уговора туженог, обзиром да није поступао по наредбама директора туженог, које су донете из разлога прописаних чланом 53. став 1. Закона о раду, јер је неоправдано изостао са рада шест радних субота, као и два радна дана у недељи током 2011. године. Обзиром да је тужилац својом кривицом учинио повреду радне обавезе, то је побијано решење туженог од 17.08.2011. године, законито. Пре доношења решења о отказу уговора о раду тужени послодавац је тужиоцу доставио упозорење о постојању разлога за отказ у складу са обавезом из члана 180. Закона о раду. Тужени послодавац није у обавези да тужиоца врати на рад обзиром да нису испуњени услови из члана 191. став 1. Закона о раду, јер је тужиоцу законито престао радни однос. Такође, тужени није у обавези да тужиоцу исплати накнаду штете у висини изгубљене зараде и других примања која му припадају, у складу са чланом 191. став 2. истог закона.

Имајући у виду наведено, неосновани су ревизијски наводи да је побијаном пресудом погрешно примењено материјално право.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци на основу члана 405. став 1. Закона о парничном поступку.

**Председник већа-судија  
Весна Поповић,с.р.**